

Objawienie Jezusa Chrystusa - numer ósmy

Narodziny narodu

Jeff Pippenger

2023-10-31

Poselstwo Wołania o północy na początku zakończyło się wraz z otwarciem sądu śledczego, a poselstwo Wołania o północy kończy się wraz z otwarciem sądu wykonawczego. Trzecie biada islamu sprowadza sąd na Stany Zjednoczone za uchwalenie prawa niedzielnego i oznacza trwający i narastający sąd nad całym światem za przyjęcie przez niego własnego prawa niedzielnego pod naciskiem świeckiej, prześladowującej władzy, reprezentowanej przez dziesięciu królów, którzy uprawiali nierząd z Izebel, nierządnicą z Tyru.

„Gdy Ameryka, kraj wolności religijnej, zjednoczy się z papieżem w gwałceniu sumień i zmuszaniu ludzi do święcenia fałszywego sabatu, mieszkańcy każdego kraju na świecie zostaną skłonieni do naśladowania jej przykładu.” Świadectwa, tom 6, 18.

Bitwa o prawo niedzielne w wielkim konflikcie jest wtedy w pełni rozgorzała. Wówczas szatan ukazuje się, by podszyć się pod Chrystusa.

"Na mocy dekretu wprowadzającego w życie instytucję papieża, wbrew prawu Bożemu, nasz naród całkowicie odetnie się od sprawiedliwości. Gdy Protestantyzm wyciągnie rękę przez przepaść, aby uściskać dłoń potęgi rzymskiej, gdy sięgnie ponad otchłań, by złączyć dłonie ze Spirytyzmem, gdy zaś pod wpływem tego trójstronnego sojuszu nasz kraj odrzuci wszelkie zasady swojej Konstytucji jako państwa protestanckiego i republikańskiego oraz stworzy warunki do szerzenia papieskich kłamstw i zwiedzeń, wtedy będziemy wiedzieć, że nadszedł czas nadzwyczajnego działania Szatana i że koniec jest bliski." Testimonies, tom 5, 451.

Po narodowej apostazji następuje narodowa ruina.

Lud Stanów Zjednoczonych był uprzywilejowany; lecz gdy ograniczą wolność religijną, wyrzekną się protestantyzmu i udzielą poparcia papizmowi, miara ich winy się dopełni, a 'narodowa apostazja' zostanie zapisana w księgach nieba. Skutkiem tej apostazji będzie narodowa ruina. Review and Herald, 2 maja 1893 r.

Głupi laodycejscy adwentyści sprzymierzają się z potęgą papieską i zostają obaleni, podczas gdy inna trzoda Chrystusa, która wciąż jest w Babilonie, wyrywa się z rąk papieża.

Wejdzie także do wspaniałej ziemi, a wiele krajów zostanie obalonych; lecz ci ujdą z jego ręki: Edom, Moab i naczelnicy spośród synów Ammonu. Daniela 11:41.

Islam nagle uderza w Stany Zjednoczone, gdy siódma trąba przynosi biada jako sąd za uchwalenie prawa niedzielnego.

I ujrzałem i usłyszałem anioła lecącego środkiem nieba, który donośnym głosem mówił: Biada, biada, biada mieszkańcom ziemi z powodu pozostałych głosów tręb trzech aniołów, którzy mają jeszcze zatrąbić! Objawienie 8:13.

Znak, który przedstawia dwóch świadków w jedenastym rozdziale Apokalipsy, zostaje następnie ukazany przez Jana w dwunastym rozdziale Apokalipsy jako niewiasta obleczona w słońce oraz proroco przedstawiony za pomocą symboliki początku i końca.

I ukazał się na niebie wielki znak: niewiasta obleczona w słońce, a księżyc pod jej stopami, a na jej głowie korona z dwunastu gwiazd. A będąc brzemienna, krzyczała w bólach rodzenia i cierpiała, aby wydać na świat. I ukazał się na niebie inny znak: oto wielki czerwony smok, mający siedem głów i dziesięć rogów, a na jego głowach siedem koron. A jego ogon porwał trzecią część gwiazd nieba i rzucił je na ziemię; i smok stanął przed niewiastą, która miała rodzić, aby pożreć jej dziecko, skoro tylko się narodzi. I urodziła syna, chłopca, który ma rządzić wszystkimi narodami żelazną różgą; a jej dziecko zostało uniesione do Boga i do jego tronu. Objawienie 12:1–5.

Stoi na księżycu i obleczona w słońce. Księżyc jest odbiciem słońca, a zatem proroco jest typem słońca. Dwanaście gwiazd w jej koronie reprezentuje dwanaście plemion starożytnego Izraela na początku jego dziejów, które stanowią typ dwunastu uczniów u schyłku starożytnego Izraela. Te dwanaście gwiazd, które u schyłku starożytnego Izraela oznacza dwunastu uczniów, oznacza również dwunastu apostołów na początku współczesnego Izraela. Dlatego stanowi typ stu czterdziestu czterech tysięcy u kresu współczesnego Izraela, którzy są uczniami i apostołami. Na początku historii, w której uczniowie reprezentują kres starożytnego Izraela, a apostołowie początek współczesnego Izraela, niewiasta, która jest Kościołem, była brzemienna Chrystusem. On jest „dziecięciem płci męskiej”, które po swojej śmierci i zmartwychwstaniu miało zostać porwane do Boga.

Kobieta zatem także symbolizuje narodziny stu czterdziestu czterech tysięcy, którzy również wstępują do nieba po wskrzeszeniu z doliny śmierci. Gdy znajdą się w niebie, ona także wyda na świat kolejne dziecko, które reprezentuje inną owczarnię, która wychodzi z Babilonu przy ustawie niedzielnej.

Zanim doznała bólu, porodziła; zanim przyszedł na nią ból, urodziła chłopca. Któż słyszał coś takiego? Kto widział podobne rzeczy? Czy ziemia może porodzić w jeden dzień? Albo czy naród może narodzić się od razu? Bo gdy tylko Syjon doznał bólów, od razu urodził swoje dzieci. Czyż mam doprowadzić do porodu, a nie dopuścić do narodzin? — mówi Pan. Czyż mam sprawić poród, a zamknąć łono? — mówi twój Bóg. Izajasza 66:7–9.

W czasie panowania bestii z ziemi naród rodzi się w jednej chwili. Tym narodem jest sto czterdzieści cztery tysiące, gdyż to ci, którzy doskonale odzwierciedlają charakter Chrystusa. To ci, których prefiguruje „męskie dziecię” — Jezus. To Izajaszowe „męskie dziecię”, które rodzi się, zanim niewiasta zacznie odczuwać bóle porodowe. Martwe, suche kości, nad którymi świat się radował, gdy je zamordowała bestia z otchłani, zostaną pocieszone w Jerozolimie, a wtedy będą się radować wraz z niewiastą, która wydaje na świat „męskie dziecię”. Zostają wydane na świat,

zanim ona zacznie doznawać bólów porodowych, a potem ona doznaje bólów i wydaje na świat „swoje” inne „dzieci”, gdy poganie odpowiadają na poselstwo trzeciego anioła jak płynąca rzeka, gdy to poselstwo przetacza się przez kraj niczym fala przyływu. Rodzą się w wielkim kryzysie, reprezentującym jej bóle porodowe. Niewiasta z dwunastego rozdziału Objawienia zasadniczo ma bliźnięta. Pierworodni to sto czterdzieści cztery tysiące, którzy są określani jako pierwociny, a poganie — jako wielki zbiór letnich żniw.

Radujcie się wraz z Jerozolimą i cieszcie się z nią wszyscy, którzy ją miłujecie; weselcie się razem z nią wszyscy, którzy nad nią płakaliście, abyście ssali i nasycili się piersiami jej pociech, abyście do syta czerpali i rozkoszowali się obfitością jej chwały. Bo tak mówi Pan: Oto rozciągnę ku niej pokój jak rzekę, a chwałę narodów jak płynący strumień; wtedy będziecie ssać, na biodrach będziecie noszeni i na kolanach kołysani. Jak kogo pociesza jego matka, tak Ja was pocieszę; i w Jerozolimie doznacie pocieszenia. A gdy to ujrzycie, rozraduje się wasze serce, a wasze kości zakwitną jak ziele; i da się poznać ręka Pana względem Jego sług, a Jego oburzenie przeciw Jego wrogom. Izajasz 66:10–14.

Ci, którzy „oplakują” Jerozolimę, to ci, którzy wzdychają i płaczą z powodu obrzydliwości popełnianych w niej i którzy zostali opieczętowani; opieczętowano ich z wyprzedzeniem wobec prawa niedzielnego. Znajdujemy się teraz w „dziele zamykającym dla Kościoła”, czyli w ostatnich chwilach pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy.

„Prawdziwy lud Boży, który nosi w sercu ducha dzieła Pana i zbawienia dusz, zawsze będzie postrzegał grzech w jego rzeczywistym, grzesznym charakterze. Zawsze stanie po stronie wiernego i otwartego rozprawiania się z grzechami, które łatwo osaczają lud Boży. Zwłaszcza w końcowym dziele dla Kościoła, w czasie pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy, którzy mają stanąć bez skazy przed tronem Bożym, najgłębiej odczują nieprawość ludu, który mieni się ludem Bożym. Mocno ukazuje to prorocka ilustracja ostatniego dzieła pod obrazem mężów, z których każdy miał w rękę oręż zagłady. Jeden z nich był odziany w lnianą szatę, a u boku miał kałamarz pisarski. ‘I Pan rzekł do niego: Przejdź przez środek miasta, przez środek Jerozolimy, i naznacz znak na czołach mężów, którzy wzdychają i płaczą z powodu wszystkich obrzydliwości, które pośród niej się dzieją.’” Świadectwa, tom 3, 266.

Ci, którzy "wzdychają i płaczą", zostają opieczętowani, zanim aniołowie niszczyciele z narzędziami rzezi przejdą przez Kościół, który jest przedstawiony jako Jerozolima.

Rozkaz brzmi: „Przejdź przez środek miasta, przez środek Jerozolimy, i nałóż znak na czołach mężów, którzy wzdychają i płaczą z powodu wszystkich obrzydliwości, które się w nim dzieją.” Ci wzdychający i płaczący głosili słowa życia; upominali, udzielali rad i błagali. Niektórzy, którzy znieważali Boga, pokutowali i uniżyli przed Nim swoje serca. Lecz chwała Pana odeszła od Izraela; chociaż wielu wciąż zachowywało formy religii, brakowało Jego mocy i obecności.

W czasie, gdy Jego gniew będzie się objawiał w sądach, ci pokorni, oddani naśladowcy Chrystusa będą odróżniać się od reszty świata boleścią duszy, wyrażającą się w lamentach i płaczu, upomnieniach i ostrzeżeniach. Podczas gdy inni próbują przykryć istniejące zło i usprawiedliwiać wszechobecną wielką niegodziwość, ci, którzy mają gorliwość o cześć Bożą i

miłość do dusz, nie będą milczeć, by zyskać czyjekolwiek względy. Ich sprawiedliwe dusze dzień po dniu dręczą się nieświętymi czynkami i postępowaniem nieprawych. Są bezsilni, by powstrzymać rwący potok nieprawości, i dlatego przepełnia ich smutek i trwoga. Opłakują przed Bogiem to, że religia jest pogardzana w samych domach tych, którzy otrzymali wielkie światło. Biadają i trapią swoje dusze, ponieważ pycha, chciwość, egoizm i niemal wszelkiego rodzaju oszustwo są w kościele. Duch Boży, który skłania do upominania, jest deptany, podczas gdy słudzy szatana triumfują. Bóg jest znieważany, a prawda pozbawiona mocy.

Ci, którzy nie boleją nad własnym duchowym upadkiem ani nie opłakują grzechów innych, pozostaną bez pieczęci Bożej. Pan posyła swoich posłańców, mężów z narzędziami zagłady w rękach: 'Idźcie za nim przez miasto i uderzcie; niech wasze oko nie oszczędza ani nie miejcie litości: zabijcie doszczętnie starców i młodych, dziewice, małe dzieci i kobiety; lecz nie zbliżajcie się do żadnego człowieka, na którym jest znak; i zacznijcie od Mojej świątyni.' Wtedy zaczęli od starców, którzy byli przed domem.

„Tu widzimy, że kościół — sanktuarium Pana — jako pierwszy odczuł cios gniewu Bożego. Starcy, ci, którym Bóg dał wielkie światło i którzy stali jako strażnicy duchowych interesów ludu, zdradzili zaufanie. Zajęli stanowisko, że nie trzeba nam oczekiwać cudów ani wyraźnych przejawów mocy Bożej jak za dawnych dni. Czasy się zmieniły. Te słowa utwierdzają ich niewiarę i mówią: «Pan nie uczyni dobra ani nie uczyni zła». Jest zbyt miłosierny, by nawiedzić swój lud sądem. Tak więc «Pokój i bezpieczeństwo» — to okrzyk ludzi, którzy już nigdy nie podniosą swego głosu jak trąba, by ukazać ludowi Bożemu jego przestępstwa, a domowi Jakuba jego grzechy. Te nieme psy, które nie chciały czekać, są tymi, którzy doświadczają sprawiedliwej pomsty obrazonego Boga. Mężczyźni, panny i małe dzieci — wszyscy razem giną.” Świadectwa, tom 5, 210, 211.

Rozdział czterdziesty Księgi Izajasza rozpoczyna się użyciem symboliki podwojenia, która jest proroczym wyznacznikiem poselstwa Okrzyku o północy, będącego drugim poselstwem łączącym się z poselstwem o upadku Babilonu. Upadek Babilonu jest podwojony, gdy jest wyrażany proroczco. Wyrażenie brzmi: „Upadł, upadł Babilon”.

I szedł za nim inny anioł, mówiąc: Upadł, upadł Babilon, miasto wielkie, które napoiło wszystkie narody winem gniewu swego nierządu. Objawienie 14:8.

Istnieją dwa biblijne upadki dosłownego Babilonu oraz dwa biblijne upadki duchowego Babilonu. Razem stanowią czterech świadków historycznych, którzy wskazują na prorocze cechy upadku Babilonu.

A on zawołał potężnym głosem, mówiąc: Upadł, upadł Babilon wielki, i stał się siedliskiem demonów, i więzieniem wszelkiego ducha nieczystego, i klatką wszelkiego pactwa nieczystego i wstrętnego. Objawienie 18:2.

Dosłowny Babilon upadł jako Babel za czasów Nimroda, a dosłowny Babilon upadł także za czasów Belsazara. Babilon duchowy upadł w roku 1798, a jego ostateczny upadek jest wielokrotnie przedstawiany w Piśmie Świętym. Z tego powodu przesłanie o upadku Babilonu zawiera proroczą symbolikę podwojenia. Wraz z upadkiem Babilonu pojawia się podwojenie, ale

istnieją także dwa inne podstawowe prorocze powody zjawiska podwojenia.

Drugim powodem jest to, że jako poselstwo przedstawia poselstwo połączone z drugim poselstwem. Reprezentuje dwa poselstwa. Istnieją inne istotne prawdy związane ze znaczeniem i strukturą poselstwa drugiego anioła, ale zauważamy jedynie, że ostatnia prorocza narracja Izajasza, która rozpoczyna się w rozdziale czterdziestym, otwiera się podwojeniem symbolu Pocieszyciela, którego Chrystus obiecał dać swojemu ludowi, gdy przebywał w niebiańskim sanktuarium.

Pocieszcie, pocieszcie mój lud, mówi wasz Bóg. Przemawiajcie do serca Jerozolimy i wołajcie do niej, że skończyła się jej służba, że odpuszczona jest jej nieprawość; bo z ręki Pana otrzymała w dwójnasób za wszystkie swoje grzechy. Izajasza 40,1–2.

Nie ma w Biblii innego fragmentu, który mówiłby bardziej szczegółowo o aspekcie charakteru Chrystusa jako Alfa i Omega niż fragment w Księdze Izajasza od rozdziału czterdziestego do końca księgi. Jako Alfa i Omega, Chrystus składa na tym fragmencie podpis swoim imieniem Alfa i Omega, ponieważ gdy dochodzi się do końca Izajasza, on ponownie wspomina o Pocieszycielu, gdyż Chrystus jest Słowem i On jest początkiem i końcem.

Tak mówi Pan: Niebo jest Moim tronem, a ziemia podnóżkiem Moich stóp. Gdzie jest dom, który Mi zbudujecie? I gdzie miejsce Mojego odpoczynku? Bo to wszystko uczyniła Moja ręka i tak to wszystko powstało, mówi Pan. Lecz na tego spojrzę: na ubogiego i skruszonego w duchu, który drży przed Moim słowem. Kto zabija wołu, jakby zabił człowieka; kto składa w ofierze baranka, jakby łamał kark psu; kto składa dar ofiarny, jakby ofiarował krew wieprza; kto pali kadzidło, jakby błogosławił bożkowi. Tak, wybrali własne drogi, a ich dusza ma upodobanie w ich obrzydliwościach. Ja także wybiorę ich złudzenia i sprowadzę na nich to, czego się boją; bo gdy wołałem, nikt nie odpowiadał; gdy mówiłem, nie słyszeli; lecz czynili zło w Moich oczach i wybrali to, w czym nie mam upodobania. Izajasza 66:1–4.

Pojawia się pytanie: jaki dom zbudował Mu lud Boży? Czy zbudowali duchowy dom Piotra, czy synagogę szatana? Bóg wskazuje, że dom, który On zbudował, składa się z tych, którzy mają „ubogiego i skruszonego ducha”, oraz z tych, którzy „drżą” przed Bożym „słowem”. Przeciwstawia tym, którzy drżą przed Jego słowem, inną grupę, która składa nieczyste ofiary, wybrała bowiem własną drogę. Ci z tej grupy, którzy składają nieczyste ofiary, przekonają się, podobnie jak Żydzi, że ich dom zostanie im pozostawiony pusty.

Wszyscy prorocy mówią o końcu świata i to stanowi ilustrację rozróżnienia między mądrymi, którzy drżą na Jego Słowo, a głupimi, którzy składają Bogu obrzydliwości, obrzydliwości, w których ich dusze mają upodobanie. Z tego powodu Bóg wybierze dla głupich laodycejskich panien zwiedzenie, które apostoł Paweł wskazuje jako sprowadzone z powodu przyjęcia „kłamstwa”.

„Kłamstwo” jest szczególnym symbolem w historii adwentyzmu i zostało przyjęte przez budowniczych w 1863 roku, a następnie na nim budowano przez całą historię adwentyzmu. Było to kłamstwo, które wytworzyło fałszywy fundament, i tam zaczęli wznosić fałszywą, podrobioną świątynię. Ich dzieło podrabiania prawdziwej świątyni trwa aż do „ostatnich dni”. Izajasza umieszcza kontekst rozdziału sześćdziesiątego szóstego w ramach oddzielenia mądrych i głupich

panien. Izajasz identyfikuje historię proroczą, którą zaznaczył w pierwszym wersecie rozdziału czterdziestego Księgi Izajasza, gdy Chrystus obiecał posłać Pocieszyciela trzy i pół symbolicznego dnia po rozczarowaniu z 18 lipca 2020 roku.

Słuchajcie słowa Pana, wy, którzy drżycie przed Jego słowem; bracia wasi, którzy was nienawidzili, którzy was wypędzili ze względu na moje imię, mówili: Niech Pan będzie uwielbiony; lecz On ukaże się ku waszej radości, a oni się zawstydzą. Głos wrzawy z miasta, głos ze świątyni, głos Pana, który odpłaca swoim wrogom. Izajasza 66,5–6.

W latach 1798–1844, w ruchu millerystów, Pan wznosił duchową świątynię, do której jako posłaniec przymierza nagle przyszedł w 1844 roku. Pan wznosi duchową świątynię w ruchu stu czterdziestu czterech tysięcy, aby mógł nagle przyjść i zawrzeć przymierze z tą świątynią. Piotr w swoim pierwszym liście, w rozdziale drugim, nazywa tę świątynię „duchowym domem”. Ci, którzy „słuchają słowa Pana”, to ci, o których Jan w Objawieniu mówi, gdy stwierdza, że ci, którzy słuchają, są „błogosławieni”. Są sztandarem, gdyż „wygnańcy Izraela” stanowią ów sztandar. Nierozumni Laodycejczycy będą zawstydzeni, gdy Pan uwielbi się w Filadelfianach, którzy drżą przed Jego Słowem, a Jego Słowo jest „prawdą”.

Trzy głosy, które słycać w okresie, w którym mądrzy i głupi są oddzielani od innej klasy, pochodzą z "miasta", ze "świątyni" i od "Pana, który wymierza odpłatę". Pierwszy "głos" z miasta to "głos wrzawy", a "wrzawa" to nadejście Pocieszyciela, który przychodzi nagle.

A gdy nadszedł w pełni dzień Pięćdziesiątnicy, wszyscy jednomyślnie przebywali w jednym miejscu. I nagle z nieba rozległ się szum jakby gwałtownego, porywistego wiatru i napełnił cały dom, w którym siedzieli. I ukazały im się jakby języki ognia, które się rozdzielały, i jeden spoczął na każdym z nich. Dzieje Apostolskie 2:1-3.

Słowo przetłumaczone jako „dźwięk” w Dziejach Apostolskich, rozdziale drugim, wersecie drugim, oznacza „hałas” i „pogłoskę”. „Pogłoska” to prorocstwo. „Dźwięk” lub „hałas”, który pochodzi z „miasta”, jest przedstawiony jako „potężny wiatr”. „Głos hałasu z miasta” to „pogłoska” lub prorocze poselstwo islamu, które zwiastuje nadejście Pocieszyciela w dolinie suchych kości, które zostały zabite „na ulicy wielkiego miasta, które duchowo nazywa się Sodomą i Egiptem, gdzie też nasz Pan został ukrzyżowany”.

W czterdziestym rozdziale Księgi Izajasza "głos", który miał przygotować drogę dla "posłańca przymierza", zapytał, jakie przesłanie ma "wołać". Powiedziano mu, by "wołał" przesłanie islamu. W Dziejach Apostolskich "dźwięk", który wypełnił duchowy "dom" Piotra, był "gwałtownym, potężnym wiatrem", który w trzydziestym siódmym rozdziale Księgi Ezechiela pochodził z czterech wiatrów islamu.

Głos zgiełku z miasta, głos ze świątyni, głos Pana wymierzającego odpłatę jego wrogom. Izajasz 66:6.

Z ulicy, na której nasz Pan został ukrzyżowany, Pocieszyciel najpierw poucza „głos” tego, który woła na pustyni, jakie ma być przesłanie. Następnie potężna armia, którą jest wzniesiona świątynia, jak zobrazowano w początkowym ruchu z lat 1798–1844, wzmagają to wołanie. Ruch tej

potężnej armii, gdy proklamuje wołanie islamu, prowadzi do trzeciego „głosu”, który identyfikuje głos Boga ogłaszającego sąd nad Stanami Zjednoczonymi za uchwalenie prawa niedzielnego. Tam Pan wymierza odpłatę. Trzy głosy są podporządkowane strukturze ukrytej historii siedmiu gromów, która reprezentuje litery początkową, środkową i końcową hebrajskiego słowa, stworzonego przez Cudownego Lingwistę i tłumaczonego jako „prawda”. Tego nie da się zmyślić!

Zgodnie z proroczą historią, którą dotąd rozpoznawaliśmy, Izajasz następnie podejmuje temat narodzin narodu.

Zanim doznała bólu, porodziła; zanim przyszedł na nią ból, urodziła chłopca. Któż słyszał coś takiego? Kto widział podobne rzeczy? Czy ziemia może porodzić w jeden dzień? Albo czy naród może narodzić się od razu? Bo gdy tylko Syjon doznał bólów, od razu urodził swoje dzieci. Czyż mam doprowadzić do porodu, a nie dopuścić do narodzin? — mówi Pan. Czyż mam sprawić poród, a zamknąć łono? — mówi twój Bóg. Izajasz 66:7–9.

Naród, który narodzi się, zanim kobietę ogarną bóle porodowe, niedawno leżał na ulicy, martwy i wyschły, podczas gdy cały świat radował się z jego losu. Lecz gdy dwaj świadkowie powstali, ci, którzy radowali się z ich śmierci, przerazili się. Gdy martwe, wyschłe ciała poległych powstaną jako naród, wszyscy, którzy miłują Jerozolimę, będą się wtedy radować wraz z nią. Do tych, którzy miłują Jerozolimę, należą nie tylko naród stu czterdziestu czterech tysięcy, lecz także inne Boże stado, które wówczas zostaje wywołane z Babilonu. Zmartwychwstanie z rozczarowania z dnia 18 lipca 2020 roku dokonuje się przez przybycie Pocieszyciela, które sprawi, że martwe, wyschłe „kości” „rozkwitną jak ziele”.

Radujcie się wraz z Jerozolimą i cieszcie się z nią wszyscy, którzy ją miłujecie; weselcie się razem z nią wszyscy, którzy nad nią płakaliście, abyście ssali i nasycili się piersiami jej pociach, abyście do syta czerpali i rozkoszowali się obfitością jej chwały. Bo tak mówi Pan: Oto rozciągnę ku niej pokój jak rzekę, a chwałę narodów jak płynący strumień; wtedy będziecie ssać, na biodrach będziecie noszeni i na kolanach kołysani. Jak kogo pociesza jego matka, tak Ja was pocieszę; i w Jerozolimie doznacie pocieszenia. A gdy to ujrzycie, rozraduje się wasze serce, a wasze kości zakwitną jak ziele; i da się poznać ręka Pana względem Jego sług, a Jego oburzenie przeciw Jego wrogom. Izajasz 66:10–14.

Alfa i Omega umieszcza zakończenie ostatniej narracji Izajasza dokładnie tam, gdzie się zaczęła, wraz ze wskazaniem na nadejście Pocieszyciela. I jak to zawsze bywa w przypadku każdego przesłania reprezentującego przesłanie Eliasza, jest ono osadzone w kontekście tego, że Pan uderza ziemię klątwą.

Bo oto Pan przyjdzie w ogniu, a jego rydwany jak wichura, aby okazać swój gniew w zapalczywości, a swoje zgromienie w płomieniach ognia. Bo ogniem i swoim mieczem będzie Pan sędził wszelkie ciało; a zabitych przez Pana będzie wielu. Ci, którzy się uświęcają i oczyszczają w ogrodach, za jednym drzewem pośrodku, jedząc mięso wieprzowe, obrzydliwości i mysz, razem zginą, mówi Pan. Bo znam ich czyny i ich myśli; nadejdzie czas, że zgromadzę wszystkie narody i języki; i przyjdą, i zobaczą moją chwałę. Izajasz 66:15–18.

Nierozumni laodycejscy adwentyści, którzy kryją się za „drzewem” poznania dobra i zła, które znajduje się „pośrodku” „ogrodu” Eden, utrzymują, że się uświęcają i oczyszczają, podczas gdy w rzeczywistości jedzą nieczyste nauki Babilonu i ukrywają się jak Adam i Ewa z powodu grzechów, które kochają zbyt mocno, by je porzucić. Zostaną wytraceni wraz ze wszystkimi innymi narodami. Są przeciwstawieni mądrym, którzy będą „znakiem”. Tym „znakiem” jest „chorągiew”, która reprezentuje Sabat, będący znakiem Pana, Boga twego, który rzeczywiście uświęca swój lud.

Dlatego synowie Izraela będą przestrzegać szabatu, zachowując go przez wszystkie ich pokolenia jako wieczne przymierze. Jest to znak między mną a synami Izraela na wieki, gdyż w sześciu dniach Pan uczynił niebo i ziemię, a siódmego dnia odpoczął i wytchnął. Księga Wyjścia 31:16, 17.

Mądrzy nie kryją się za drzewem wyznania, są wyniesieni jak sztandar, ukazując chwałę Boga w ostatnich scenach wielkiego sporu. Jego chwała to Jego charakter, a element Jego charakteru, który przedstawiają światu, to Alfa i Omega, początek i koniec, pierwszy i ostatni, co jest przedstawiane jako „Prawda”.

I ustanowię wśród nich znak i poślę spośród nich ocalałych do narodów: do Tarszisz, Pula i Luda, którzy napinają łuk, do Tubala i Jawana, na odległe wyspy, które nie słyszały o mojej sławie ani nie widziały mojej chwały; i ogłoszą moją chwałę wśród pogan. I przyprowadzą wszystkich waszych braci jako dar dla Pana ze wszystkich narodów, na koniach i w rydwanach, w lektykach, na mułach i na szybkich wierzchowcach, na moją świętą górę, do Jerozolimy, mówi Pan, tak jak synowie Izraela przynoszą dar w czystym naczyniu do domu Pana. I wezmę także spośród nich kapłanów i lewitów, mówi Pan. Bo jak nowe niebiosy i nowa ziemia, które uczynię, będą trwać przede mną, mówi Pan, tak trwać będzie wasze potomstwo i wasze imię. I stanie się, że od jednego nowiu do drugiego i od jednego szabatu do drugiego wszelkie ciało będzie przychodzić, aby oddawać mi cześć, mówi Pan. I wyjdą i będą patrzeć na zwłoki ludzi, którzy wystąpili przeciwko mnie: bo ich robak nie umrze i ich ogień nie zgaśnie; i będą odrazą dla wszelkiego ciała. Izajasz 66:16-24.

Ostatnia prorocza narracja Izajasza rozpoczyna się wraz z przyjściem Pocieszyciela w lipcu 2023 roku i kończy się dokładnie tam, gdzie się zaczęła. Pojawia się w ukrytej historii siedmiu gromów, która zostaje odpieczętowana tuż przed zamknięciem czasu łaski. Utożsamia powtórzenie ruchu millerowskiego na początku z historią ruchu stu czterdziestu czterech tysięcy na końcu. Przedstawia poselstwo przekleństwa, które towarzyszy poselstwu Eliasza, jako poselstwo proroczego dzieła islamu polegającego na rozniewaniu narodów, którym to Pan posługuje się, aby sprowadzić sąd „najpierw” na Stany Zjednoczone z powodu ustawy niedzielnej, a „na końcu” na cały świat za ten sam bunt.

W następnym artykule będziemy kontynuować nasze rozważania nad ostatnią opowieścią Izajasza.